

PROLOOG

Met mijn crossfiets kronkel ik vaak en graag langs de Dinkel. Het smalle pad, vol hobbels en kuilen, slingert zich via het Maurits pad en de Mauritsbrug, langs het meanderende riviertje door natuurgebieden de Riest en Hassinkhof. Hier, in Beuningen, lijkt de tijd nog stil te staan. Als ik daar fiets of wandel gaan mijn gedachten vaak terug naar wat zich allemaal heeft afgespeeld rondom de Stichting Wielerevenementen Dinkelland (SWD) in de tijd dat ik penningmeester was. Maar ook nadat ik in juli 2016 per direct mijn ontslag had ingediend. Van de droom om als vrijwilliger en fietsliefhebber een steentje bij te dragen aan de organisatie van het NK Wielrennen voor professionals in de gemeente Dinkelland, belandde ik in een nachtmerrie. Een angstdroom, die het dagelijkse leven van mij jarenlang heeft beheerst. De demonen – geenszins geestverschijningen - die me bleven achtervolgen: SWD-voorzitter Frans Willeme en bestuurslid Tonnie Bruns. Na mijn vertrek als penningmeester hadden zij maar één doel: mij kapot maken. In de ‘vuile oorlog’ was van hun kant elk middel geoorloofd. Er werd knetterhard op de man gespeeld. Ze wilden alleen beschadigen, van opbouw of sluiten van compromissen was geen sprake.

Om me tegen deze mannen te verdedigen heb ik € 22.954 aan advocaatkosten betaald. Een bedrag dat substantieel hoger had kunnen uitvallen wanneer ik niet mezelf had verdedigd in een aantal (civielrechtelijke) procedures.

Overigens heb ik – in tegenstelling tot mijn plaaggeesten – alle kosten uit eigen zak betaald.

‘Ondergronds’

Dat ik het juridische steekspel op alle fronten won betekende niet dat de ‘oorlog’ ten einde was. Integendeel. Willeme en Bruns gingen ‘ondergronds’ door met hun strijd door mij via de media en in de wielervereld op slinkse wijze in een kwaad daglicht te stellen. Met succes, zo merkte ik al snel.

Tijdens een van die fietstochten kwam ik op een keer een van mijn wielervrienden tegen. Die vertelde mij dat hij Twents wielericoon Herman Snoeijink had gesproken. Deze wist hem te vertellen dat ik alle door mij aangespannen rechtszaken tegen Willeme zou hebben verloren en dat ik door de strafrechter en door de civiele rechter meerdere keren op alle fronten zou zijn veroordeeld.

Echt verrast was ik niet. Eenzelfde soort verhaal had ik ook al via een van mijn andere wielervrienden gehoord. Deze was gebeld door oud-profwieler Renner Rob Kleinsman die met de beschuldiging kwam dat ik de wielersport in Twente kapot had gemaakt. Zelf had ik op dat moment ook al vervelende ervaringen met de wijze waarop ik publiekelijk onheus werd bejegend. Zo kon het gebeuren dat ik werd geconfronteerd met impertinente vragen over zelfverrijking, stalking, bedreiging en dergelijke, wanneer ik nietsvermoedend een wielerszaak in Denekamp binnenliep. Het voelde voor mij dat ik me iedere keer moest verantwoorden. Dat vond ik buitengewoon zo onrechtvaardig.

Na de ontboezeming van mijn wielervriend was voor mij de maat vol. Jarenlang had ik me stilgehouden in de hoop dat het vanzelf zou ophouden: de bedreigingen, beschuldigingen, misleiding, chantage, leugens, bedrog, aansprakelijkheidsstellingen, de vele rechtszaken, anonieme brieven, maar vooral de vuilspuiterij over mijn persoon. Maar het hield niet op.

Niet vanzelf.

Ik besloot er een boek over te schrijven.

Twee kanten

De organisatie van de NK's Wielrennen in Ootmarsum (gemeente Dinkelland) – in 2008, 2011 en 2014 - had twee kanten. Voor het grote publiek was het pure promotie voor zowel de prachtige wielersport als het fraaie Twentse coulisselandschap. Maar daar gaat dit boek niet over. Dit boek biedt een even onthullende als ontluisterende blik achter de (bestuurlijke) schermen van dit evenement. Want terwijl de bobo's in de media en de VIP-tent mooi weer speelden, waren de bestuursleden van de organiserende Stichting Wielerevenementen Dinkelland (SWD) jarenlang verwickeld in een alsmaar verder escalerend moddergevecht.

Zonder dat de buitenwacht er weet van had, veranderde het bestuur van de SWD van een groepje gemotiveerde en gepassioneerde wielierliefhebbers met hart voor de regio in een slangenkuil, waar leugens, bedrog, verduistering, misleiding, aantijgingen, chantage en malversaties hoogtij vierden. Spin in dit sinistere web van intriges: de voorzitter van de SWD, Frans Willeme, oud-burgemeester van de gemeente Dinkelland. Hij trok aan alle touwtjes en liet de bestuursleden van de SWD - en niet alleen hen! – als willoze marionetten naar zijn pijpen dansen.

Ik schrijf dit met zoveel stelligheid, omdat ik jarenlang zelf onderdeel was van dit 'poppenspel'. Als penningmeester van de SWD was het mijn taak om vanuit mijn professionele achtergrond de SWD bij te staan in steeds complexere omstandigheden waarbinnen het bestuur moest opereren en handelen. In die hoedanigheid stuitte ik op een gegeven moment op de dubieuze wijze waarop bestuursleden van de SWD omgingen met gemeenschapsgeld (subsidies van overheden ten behoeve van de organisatie van het NK wielrennen in Ootmarsum). Voor mij zeer principieel. En ontoelaatbaar. Zowel vanuit mijn professie als registeraccountant, alsook op morele persoonlijke gronden. Ik verwachtte van bestuursvoorzitter Willeme, toch een man met een voorbeeldfunctie als oud-burgemeester van Dinkelland, eenzelfde morele standaard. Het tegendeel bleek waar te zijn.

Vriespunt

Door deze, voor mij zeer principiële kwestie, bekoelden de verhoudingen binnen het bestuur verder en verder, om tenslotte tot het vriespunt te dalen. Vanaf medio 2014 was de SWD vanwege de vele affaires rondom bestuursleden in feite ‘onbestuurbaar’ geworden. Van een voorzitter verwacht je in zo’n ‘explosieve’ situatie dat hij probeert te de-escaleren. Dat deed Willeme niet. Hij zette, integendeel, een tandje bij. Gooide olie op het vuur.

Daardoor ontaardde het onderliggende conflict uiteindelijk in een ordinair moddergevecht. Waarbij Willeme niet als scheidsrechter optrad, maar veeleer als aanstichter. Alles leek goorloofd. Mensen werden moedwillig beschadigd. Tegen wil en dank werd ik ook meegesleurd in dit moddergevecht. Voor mij was het echter geen gevecht tussen grote ego’s en nog grotere egoïsten. Voor mij was het een heftige strijd om de waarheid, waarbij ik mijn rug recht moest houden. Gemakkelijk was dat niet, omdat ik steeds meer het gevoel kreeg, dat ik – zoals dat in wieslertermen zo mooi heet – **‘in het pak werd genaaid’**.

Ik heb me zo vastberaden vastgebeten in de vele onrechtmatigheden, misdragingen en malversaties binnen het bestuur van de SWD omdat ik niet tegen onrecht kan. Dan zet ik mijn tanden erin. Ik had ook gewoon weg kunnen kijken, maar dat ligt niet in mijn aard. Door aan de zijlijn te blijven en weg te kijken, verander je immers zelden of nooit iets aan misstanden. Rechtvaardigheid, respect en iets bijdragen aan de maatschappij, dat zijn voor mij belangrijke leefregels. Ik heb geleerd dat de kracht in jezelf zit en dat je daar iets goeds mee kan doen. In het hier en nu. Integriteit en staan voor je rechtvaardigheid, ongeacht de prijs die je daarvoor moet betalen, staan bij mij hoog in het vaandel.

Beerput

Binnen mijn mogelijkheden heb ik er alles aan gedaan om te redden wat er te redden viel binnen het bestuur van de SWD. Vooral ook om voor de buitenwacht een duidelijke maatschappelijke norm te stellen. Het deksel moest van de beerput om het signaal af te geven dat hetgeen zich achter de schermen van de SWD afspeelde onacceptabel was en niet kon worden getolereerd.

Dat soort machtspolitiek, met gekonkel in achterkamers en aperte leugens, accepteren we in Nederland niet meer.

Jammer genoeg ben ik er niet in geslaagd het tij te keren. De eindafrekening leverde voor mij dan ook een bittere nasmaak op.

Tegelijkertijd heb ik er veel van geleerd. Bijvoorbeeld, hoe je tot de meest trefzekere vaststelling van waarheid en bedrog komt: Ken u zelve. Zelfkennis zorgt ervoor dat je niet verblind wordt door versluierende signalen van een leugenaar. Verder heb ik geleerd dat je altijd het beste je intuïtie kan volgen. Het zoeken naar de waarheid begint met een gedegen en goede voorbereiding.

Dit boek is tot stand gekomen uit pure frustratie. Bij het schrijven leed ik dagelijks aan flashbacks. Maar gelukkig werkte het ook als een medicijn. Ik heb alles verzameld, geanalyseerd, gedocumenteerd, er over gepraat met goede vrienden en tenslotte opgeschreven. Gaandeweg het schrijfproces voelde ik mijn vastberadenheid groeien. Nu ben ik blij dat mijn verhaal op schrift staat. Het is klaar en ik voel geen frustratie meer. Sterker nog, ik koester de stille hoop dat anderen wellicht kracht en hoop kunnen putten uit dit boek.

VERANTWOORDING

Onbevraagd ging ik eind 2020 op zoek naar het antwoord op de vraag hoe het binnen het bestuur van de SWD zo ernstig mis heeft kunnen gaan. Mijn doel was te komen tot een betrouwbare én toegankelijke reconstructie van feiten en gebeurtenissen. In dit boek staan de verhalen, feiten en gebeurtenissen van de direct betrokkenen centraal.

Het is mijn interpretatie, analyse en weergave van de feiten. Niet de versie van de waarheid, zoals die door de overige bestuursleden van de SWD naar buiten is (en wordt) gebracht. Voor mijn reconstructie heb ik gebruik gemaakt van feiten die zijn onderbouwd met oneindig veel onderling e-mailverkeer, brieven, notulen, audiobestanden en gespreksnotities zowel tussen en met de bestuurders van de SWD. Alsook alle gesprekken en correspondentie met en door de stakeholders van de SWD. Onder stakeholders versta ik de landelijke en plaatselijke sponsors, de plaatselijke gemeenten, de Provincie Overijssel, de Regio Twente, de Koninklijke Wielren Unie (KNWU) en de honderden vrijwilligers. Ook maakte ik gebruik van de vele publicaties in de Twentse Courant Tubantia en uitzendingen en publicaties van RTV Oost. Ik heb mij bij mijn reconstructie gebaseerd op tientallen gesprekken met direct betrokkenen binnen en buiten de SWD. De vergaarde informatie vormde uiteindelijk een bibliotheek aan data, gebeurtenissen, feiten en weetjes. Soms moest ik kiezen tussen verschillende versies van de feiten, of tussen verschillende interpretaties daarvan. Wanneer er bepaalde puzzelstukjes ontbraken, heb ik die zelf ingevuld, op basis van bepaalde aanwijzingen of mijn intuïtie. Ik heb mijn uiterste best gedaan om fouten te voorkomen. En getracht zo dicht mogelijk bij de waarheid te komen, zonder mij te laten leiden door rancune of andere emotionele drijfveren.

Naar mijn stellige overtuiging heb ik voldoende onderzoek gedaan om mijn beweringen met betrouwbare feiten te kunnen staven. Het spijt mij zeer als er desondanks nog feitelijke onjuistheden in dit boek beschreven staan.

De citaten - *cursief weergegeven* - in dit boek zijn letterlijk overgenomen uit het bronnenmateriaal. Alle gebruikte bronnen heb ik met datum, naam en onderwerp achter in het boek opgenomen. Al mijn bronnenmateriaal heb ik gedigitaliseerd en een kopie ervan buitenshuis opgeslagen.

Waar het in dit boek gaat om het toeschrijven van uitingen, handelingen of andere activiteiten aan het SWD-bestuur als geheel beperk ik me tot het noemen van de namen van Willeme en Bruns. Bewust.

Omdat zij voor mij de hoofdrollen vervulden in deze affaire en ik andere bestuursleden niet onnodig wil beschadigen.

Alle feiten en bevindingen in dit boek zijn geruime tijd voor het definitief uitbrengen voorgelegd aan Willeme. Helaas kreeg ik geen antwoord.